

чанове и тюмбелици са турските цигани от фамилията Тюмбелекчиев (фамилията им произлиза от самия занаят). Звънчарската работилница на Симеон е запазена и до днес в нея изработват звънци по традиционна технология неговите наследници – синът му Райко, внукът Ангел със жена си Златка, както и техните братовчеди Юсуф и Щилиан Тюмбелекчиеви (Паскова 2006: 115; Тодоров 1999: 73). И днес работилниците на звънчарите от Ихтиман са пред техните домове. Продават стоката си по пазарите, панаирите.

Там където няма местни занаятчии, обикалят и предлагат стоката и услугите си чергарстващите цигани. Към края на месец юни 1914 г. Петуленгро вижда по улиците на Варна как бургуджиите предлагат своите „грубо стругувани бургии“. Пръснати са на групички по двама-трима, мъже и жени. Те рядко се появяват в градовете, тъй като стоката им е най-добре приемана в селата. Предпочитат по отдалечените селища, от които не може да се отиде всеки ден на пазар. Номадстващи железари цигани мюсюлмани, наречени айдиа, среща над с. Градец, Котелско. Те изработват от стари парчета желязо груби сечива, които продават в селата (Petulengro 1915-16: 45, 47, 53-54).

Атанас Цонев Енев на 22 г., циганин бургуджия, роден в с. Сваленик, Русенско през м. декември 1937 г. се установява със семейството си в с. Копривен, Беленско. През лятото на 1939 г. циганинът свредлар от Ихтиман Сюлейман Юсеинов обикаля заедно със семейството си (жена, двама сина и снаха) в Ихтиманския район, за да продава стоката си, с която се издържат. По същото време турски цигани бургуджии братята Хаптия и Вели И. Хаптиеви от с. Голямо Шивачево (дн. гр. Шивачево), Сливенско са из селата в Керменска община (ТДА Сливен, ф.36-к, оп.1, а.е.2, л.117; а.е.11, л.406; ТДА София, ф.170-к, оп.1, а.е.1, л.1).

Продължителната употреба от селското население на медни съдове и поддържането им чрез периодично калайдисване е причината най-дълго да се запази *калайджийският занаят*. Калайдисването, по думите на самите цигани, е твърде доходно. Сезонно чергаруващи калайджии обикалят различни населени места и предлагат своите услуги на околните. В подробния списък на еснафите в градовете и данъкоплатците със специални задължения от вилаетите Фелибе (дн. Пловдив – б.а.) и Татар Базар (дн. Пазарджик – б.а.) от 1696/1697 г. са дадени от Татар Базар 12 „неверници цигани калайджии, които обикалят наоколо“. Плевенските калайджии, известни като „дротари“ и преди, и след Освобождението обикалят поединично из страната. Стигат до Провадия и Русе, до Пловдивско и другаде. През 30-те-50-те год. на XX век цигани калайджии идват в с. Тракия, Старозагорско през есента, устройват се на поляната и там калайдисват донесените им съдове. А в с. Обручище: „Всяка година през пролетта идваха калайджии. Установяваха